

Гурбик Ю.Ю.

кандидат наук з державного управління

старший викладач кафедри економіки, управління та адміністрування
Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана

Хмельницького

М. Мелітополь, Україна

Класифікація інновацій у сфері державного управління

Інтеграція та пристосування сучасної вітчизняної сфери державного управління до стандартів Європейського Союзу повинні відбуватися на основі впровадження різних видів та типів інновацій. Отже, виникає нагальна потреба у ґрунтовних та комплексних теоретико-методологічних дослідженнях вітчизняними науковцями інновацій в системі управління на державному рівні.

Х.В. Хачатурян визначає інновації в державному управлінні, як процес використання новацій (організаційних, інструментально-операційних, структурно-функціональних тощо) з метою збільшення ефективності (результативності) управлінської діяльності як у технологічному вимірі (внутрішньосистемному), так і стосовно соціального ефекту державного управління (зовнішньосистемний вимір)[5, с.8-9]. Як ми бачимо, що в даному тлумаченні сутності досліджуваного поняття, відбувається вже певна класифікація інновацій у сфері державного управління

Серед вітчизняних науковців, необхідно відмітити класифікацію інновацій в державному управлінні запропоновану І.О. Дегтярьовою, яка на наш погляд здійснила ґрунтовну і комплексну типологію інновацій в державному управлінні за такими основними ознаками складових: формою інновацій (документи, інституції, технології); глибиною та якістю нововведень (радикальні, поліпшуючі та модифікаційні); розповсюдженістю (одиночні, дифузні); масштабом поширення впливу (транснаціональні, державні, регіональні, муніципальні, у межах регіонально-муніципальних та інших об'єднань, у межах органу регіонального управління, у межах структурного підрозділу органу публічної влади); складовою управління (правова, організаційна, інформаційна); направленістю (заміщуючі, раціоналізуючі, розширюючі, ретровведення тощо); сферою застосування (система управління; адміністративно-територіальні одиниці як цілісні об'єкти управління; галузі і сектори політики; зовнішнє середовище адміністративно-територіальних одиниць та держави); сферою отримання результатів (економічна, соціальна, екологічна, науково-освітня, культурна тощо); частотою вживання (разові, багаторазові); часом отримання

результатів (тактичні та стратегічні); джерелами походження ідеї нововведення (внутрішні, зовнішні) [1, с. 320].

Інші вітчизняні дослідники здійснюють класифікацію інновацій в державному управлінні використовуючи функціональний підхід. Так Н.М. Лебедева виділяє дві групи інновацій, що стосуються діяльності державних службовців, а саме:

а) «структурні інновації» пов'язані з формуванням професійного кадрового складу;

б) «результативні інновації» пов'язані із завданнями підвищення ефективності та результативності професійної діяльності [3].

Іноземні вчені поділяють інновації в державному управлінні на дві великі групи: технологічні та організаційні інновації [4, с. 27]. Під технологічними інноваціями розуміють зміну чи удосконалення технологічних процесів і технологій в сфері державного управління (наприклад впровадження системи електронного врядування тощо). Сутність організаційних інновацій полягає у впровадженні нового організаційного методу в діяльності органів державної влади, в забезпеченні кадрової політики та ін.

Інші закордонні науковці класифікують інновації в сфері державного управління наступним чином: додаткові інновації, радикальні інновації (позначають ступінь новизни, в промисловості більшість нововведень можна вважати поступове поліпшення вже існуючих продуктів, процесів або послуг), також "зверху вниз" інновацій, "знизу вгору" інновації (позначають хто ініціював процес, що веде до зміни поведінки, "зверху" — вищий в ієрархії менеджер — або "знизу", тобто простий робітник, в нашому випадку — державні службовці), потреби та ефективність від інновацій (позначають, чи інноваційний процес був ініційований для вирішення конкретної проблеми або для того, щоб вже існуючі продукти, послуги або процедури стали більш ефективними) [2, с. 98]

Отже, вагомою рушійною силою для модернізації системи державного управління в Україні є впровадження та реалізація інновацій у всіх її структурних елементах. Це сприятиме тому, що держава ефективно буде виконувати свої функції в умовах трансформації українського суспільства та гармонічно інтегруватися у провідні світові організації.

Список використаних джерел

1. Дегтярьова І. О. Інноваційні підходи в управлінні регіональним розвитком / І. О. Дегтярьова // Державна політика / [кол. авт.]. – К. : Вид-во НАДУ, 2014. – С. 318–322.

2. Koch P. On innovation in public sector / P. Koch, J. Hauknes // Publin report. -2008. - P. 34

3. Лебедева, Н.М. Цінності культури і ставлення до інновацій в міжнародній компанії [Текст] / Н.М. Лебедева, А.С. Гизатуліна // Ідентичність і організація в світі, що змінюється:

збірник наукових статей; за заг. ред.: В.А. Штро, Н. Іванова, Н. Лебедева. М.: Видавничий дім ГУ-ВШЕ, 2008. – С. 15 – 38

4. Teofilovic N. The reality of innovation in government / . Teofilovic// Human Resources Development Canada. — 2009. — P. 8.

5. Хачатурян Х.В. Інновації в державному управлінні: Монографія./ Х.В. Хачатурян. - К.: Видво НАДУ, 2005. - 252 с.